

David Buntinx was van 2008 tot 2018 jeugdwerkersconsulent bij het EJV. Hij is medeoprichter (2002) van de jongerenwerking Breeeze, waar hij nog steeds actief is als coördinator. Daarnaast is hij Dagelijks Bestuurder van de VEG en voorzitter van de EAV. In dit artikel reageert hij op ons verzoek op het artikel "Verandering en Generaties" van Dr. Jack Barentse dat in het vorige nummer van VERbindinG verscheen.

Als ik als jongere deze titel zou lezen, dan zou die waarschijnlijk niet goed binnenkomen. Ik zou direct twee vooringenomenheden hebben:

- Iemand die denkt ons doorgrond te hebben, en nu met allerlei

veralgemeningen gaat afkomen, waar ik me waarschijnlijk niet in ga herkennen.

- Iemand die waarschijnlijk jongeren niet helemaal au serieus neemt, want waarom zou de schrijver het anders belangrijk vinden om ons als een specifieke groep neer te zetten die "bereikt" moet worden?

In mijn opleiding kreeg ik ook het vak 'Psychologie'. Iets wat me daarvan is bijgebleven is dat hoe je een groep percipieert afhangt van het feit of je lid bent van die groep of niet. Een groep waar je bij hoort wordt anders

waargenomen dan een groep waar je niet bij hoort. Eén van de grootste verschillen is dat een groep waar je niet bij hoort, als homogener gezien wordt dan een groep waartoe je wel behoort. Zo gaven studenten uiteenlopende beschrijvingen van de persoonlijkheid van hun medestudenten terwijl ze de bewoners van een bejaardentehuis als "soortgelijk" omschreven; de bejaarden vonden dan weer dat alle studenten "één pot nat waren", terwijl onder hen in realiteit veel meer verschillen voortkwamen.

Dit is voor mij een belangrijke les geweest in mijn bediening: om mensen van groepen waartoe ik niet

behoor niet als “één pot nat” te zien, maar het gesprek aan te gaan met individuen die verschillende drijfveren hebben. Heel vaak ben ik in de fout gegaan door van ‘de andere’ een karikatuur te maken, een karikatuur die na het gesprek toch vaak niet helemaal of helemaal niet opging. Mijn punt is zeker niet dat we het met elkaar eens moeten zijn, maar we moeten wel de moeite nemen om iemand echt te leren kennen zodat we niet tot foute conclusies komen doordat we vertrekken vanuit foute vooringenomenheden.

De gedachte die ik hier wil planten is dat we misschien teveel ‘over’ jongeren spreken, en te weinig ‘met’ hen spreken. En in het verlengde daarvan, dat we ook aandacht moeten hebben voor senioren in onze kerken, mensen met een handicap, mensen met een migratieachtergrond,... Dus, in plaats van te spreken over ‘jongeren in de kerk’, wil ik liever spreken over ‘intergenerationeel kerk-zijn’. Iedereen heeft vanuit zijn eigen achtergrond dingen aan te bieden die ons als kerk kan versterken, ook de generaties. We moeten die schatten opdelven, zodat Zijn realiteit in onze kerken nog meer kan doorbreken.

Om dit dus specifiek toe te passen op het jeugdwerk wil ik graag twee voorbeelden geven:
Toen ik een tiener was, was er een vrouwtje dat naar me toe kwam om te vragen op welke dagen ik welke examens zou hebben. Ze beloofde

me om consequent voor me te bidden. Prachtig hoe deze vrouw daardoor in mijn leefwereld, in mijn nood binnenstapte. Anderzijds vertelde een vriendin me dat haar moeder – een alleenstaande vrouw – tot tranen toe bewogen werd omdat ik op een zondagochtend vriendelijk naar deze vrouw geglimlacht had, haar opgemerkt had. Het zijn die kleine dingen die het verschil kunnen maken en de afstand tussen de generaties kan verkleinen.

Ik heb vaak gezien dat generaties bang zijn om met elkaar in gesprek te gaan, omdat ze ‘anders’ zijn. Het is zoveel gemakkelijker om na de dienst in gesprek te gaan met mensen in dezelfde levensfase, waarmee we veel dingen gelijklopend hebben. We sussen ons geweten dan, dat we toch jonge mensen een taak gegeven hebben zodat ze ‘betrokken’ zijn of omdat er af en toe een jeugddienst is,... Ik geloof dat er pas echt wezenlijks iets gaat veranderen als ouderen de moed hebben om in de leefwereld van jongeren te stappen en betrokken vragen te stellen. Maar ook andersom: jongeren kunnen zoveel betekenen door een betrokken gesprek aan te gaan met een oudere man of vrouw. Het overstijgen van de groepen waar we deel van uitmaken zou juist één van de kenmerken moeten zijn die ons als kerk onderscheiden van de wereld.

Een andere manier om te groeien in het intergenerationeel kerk-zijn is om

de kringwerking intergenerationeel te maken. Dat betekent niet dat de jongeren dan maar mee moeten draaien op de manier dat de ouderen het altijd gedaan hebben. Ook daar is het belangrijk om hen als een volwaardige gesprekspartner te zien in het uitdenken van hoe de kringvorm zou gegeven moeten worden.

Tot slot wil ik nog enkele concepten uit het jeugdwerk meegeven die zouden kunnen werken om die gesprekken tussen de generaties te faciliteren:

- Het concept ‘de stoel’. Op een jeugdavond wordt een ouder iemand uitgenodigd om op een stoel plaats te nemen. Jongeren mogen dan al hun vragen stellen die ze hebben aan deze persoon.
- Een ander idee van een jeugdavond: jongeren gaan op pad om te eten bij gemeenteleden. In het ene gezin eten ze het voorgerecht, bij het volgende krijgen ze soep, bij de volgende het hoofgerecht en tot slot bij weer iemand anders het nagerecht. De jongeren krijgen zo een 4-gangendiner, en door binnen in de huizen van mensen te komen, te kijken naar de foto’s, samen te eten... ontstaan er vaak prachtige gesprekken die de generaties dichter bij elkaar brengen.

Mag ik afsluiten met een vraag: “Met wie ga jij zondag een betrokken gesprek aanknopen?”